

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Journalen KK

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2001 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-kk-txt-shoot-id69db6d21-c1fc-4dbb-8bb3-c84de608a8d7.pdf> (tilgået 10. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 18

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

om det Religiøse – om Jødedommen – Hegel bestemmer det Eiendommelige ved Jødedommen deri at det opfatter Gud som een (ikkepantheistisk – ikkepolytheistisk – ikke christelig.. Den Adskillelse af Subjekt og Substants som Polytheismen indfører (da der vel er en Substants-Eenhed i Polytheismen, men den er væsenløs, en uerkjendelig Guddommelighed, som ikke har Selv-Bevidstheden i sig, men uden for sig.) ophører, naar Gud opfattes som den ene; thi da falder det hele Indhold af Guddommelighed i ham alene og Gud er i sin subjektive Relation til sig paa eengang absolut Almindelighed og Substants. – Guds aabenbarede Villie er Loven; men idet Mediationen med sig i Gud har den Betydning ikke at optage alt Andet fra Gud forskjelligt i sig; men meget mere at kaste det ud, saa kan Loven ikke gjøre Eenheden af den gudd. og den msklige Villie til Princip; men meget mere Forskjellen, derfor kan Loven ikke referere sig til den msklige Villies Inderlighed; men til dens Yderlighed eller til Gjerningen. – Man kan nu ikke sige, at Bevidstheden om »der Entzweiung« og Trangen til Forløsning ene og alene eller fortrinlig fremgaaer deraf, at Msk: ved Erfaring overbeviser sig om alsidig at fyldestgjøre Lovens Fordringer; thi for det første kan her kun være Tale om en Vanskelighed ikke om en total Umulighed, og for det andet kan heraf kun udvikle sig Længselen efter at fritages for Lovens Straf. Men ogsaa af Opfyldelsen af Loven udvikler [sig] Bevidstheden derom. Egl. bestaaer denne »Entzweiung« deri: at Gud er abstrakt, Msk. fra sig udelukkende, Subjekt, og Msk. ligeoverfor den absolute Herre er fortabt i sin Endelighed. – Bevidsthed og Selvbevidsthed falde udenfor hinanden. Det Absolute er Objektet for min Bevidsthed og jeg anerkjender det som al Sandhed og Virkelighed; men i dette Objekt for min Bevidsthed erkjender jeg ikke tillige mig selv, og Selvbevidstheden af min Endelighed har ikke tillige ved dette Objekt sin Opfyldelse; men jeg veed mig meget mere i dette det absolute Væsens Objekt aldeles tilintetgjort. Bevidstheden om denne Adskillelse søger imidlertid at finde en Tilfredsstillelse ved at lægge en ganske udvortes Bestemmelse i Gud, søger midt i sin Sorg over det svælgende Dyb, der er befæstet mellem Gud og Mskheden at finde en i Trøst sit speciellere Forhold til Gud, i at Gud gjør Forskjel mellem Ægypten og Israel, hvorved der dog bliver lagt en Bestemmelse ned i Gud, der ikke svarer til hans almindelige Subjektivitet. Men jo mere Fromheden i Jødedommen udvikler sig, jo mere den søger at realisere Loven, desto mere klamrer den sig ogsaa fast ved denne Guds Forkjerlighed, og constituerer en Slags Treenighed i denne Jøderne med besynderlig Gunst omfattende Gud. – Men hvorledes staaer det sig fra Guds Standpunktet med denne Entzweiung? og hvorledes er den tilveiebragte Forsoning fra dette at forstaae? Skal man fastholde Forestillingen i en prosaisk Haardnakkethed om Guds Uforanderlighed, og som en Følge deraf gjøre Forsoningen til en blot Bevægelse inden vor Tænke-Sphære, saa at man blot fjerner den Forestilling, man engang havde faaet om Guds Fortørnelse, saa at man egl. blot udsoner sig selv med sin Forestilling? Man kan i denne Henseende blot spørge, hvorledes forholder Gud sig til det Onde? Forholder han sig eens til det Gode og til det Onde,

saa er jo Forholdet ophævet; thi dets lige Sigforholden fra een Side under forskellige Momenter udsiger jo netop dette, at disse Momenter ikke træde som forskellige i Forholdet, men at Forholdet selv meget mere er Forskjellighedens Negation? – Paa den anden Side har man fuldkommen Ret, naar man fastholder den Paastand, at det Absolute ophørte at være absolut, naar samme blev tænkt som medieret og betinget ved Mskets endelige Vished – afseet nu fra den dialektiske Nødvendighed, i hvilken den subjektive Idealismus paa det høieste Punkt ophæver sig selv, saa fremtræder Eensidigheden i den Paastand, at Gud er det, hvad Msk. tænker ham at være, strax derved, at fE Forestillingen Substants vilde ophøre dersom Gud virkelig kun var Substants. Ligesom nemlig Substantsen nedsætter Alt Bestemmet og Enkelt til et blot forsvindende Moment af sig selv, saaledes kan ogsaa det enkelte Msk. ikke løsrive sig fra denne almindelige Væren, og gaae frem til Selvbevidsthed og Forestilling af den absolute Gjenstand. Ganske svarende til Opfattelsen af Gud som den absolute Substants bestaaer den indiske Kultus¹⁵ høieste Tendents deri, at ophæve overhovedet Forestilling og Selvbevidsthed; thi Selvbevidsthed er ikke Aandens sande Virkelighed og Væsen, men meget mere en Aanden ikke adæquat Tilstand, fordi dens Væsen er Substants, den selv har derfor til sin Opgave at tilintetgjøre sit »Fürsichsein« til Væren, eller til Umiddelbarhed og forskjelsløs Eenhed ∴: at tilintetgjøre sin »Fürsichseins« Form.